

LEVÉL KISFIAMNAK, SZIGLIGETRŐL

Hurutos a tiszafa; hólé csorog végig
kimarjult törzsén. Dél van.
Az ibolyák torka begyulladt. Ködöt harapdál
a duzzadt ínyű kökörcsin.

Hajnalra fagyni kezd majd.
A lankán lassan lecsúszó
hóemberek hirtelen megállnak.

Ne légy beteg!
Aggodalommal
figyelem a parkban a fákat.

Hallgatódzom. Burukkolnak-e gerlék
hörgőidben?
Az új rágófogad kibújt-e már?

– Nem is szánkóztunk még az idén. –
Ugye nem hallatszik sehol sem
mellkasod fölött az a hang,
amely a hóropogásra hasonlít?

Filip Tamás

NÉGYEN A RETTEGÉSRŐL

Ha egy csatorna zsilipjeit látom,
a kavargó vizet a sárgás habbal
a tetején, s eszembe jut, hogy
mennyi lény pusztult már beléje,
s darabkáik azóta ott kavarognak
a bűzös buborékok között – hát inkább
megfordulok, és másfelé megyek.

Igen irtóztató a víz,
de még inkább az, mi a víz
alatt van, hidak lába,
gátak oldala, pörgő hajócsavar –
muszáj elképzelnem, ahogy
egy bűvár karjába beletép.

A legszörnyűbb a vízfenék.
Sötét és néma hely.
Iszapja hajóroncsokat őriz,
és lesüllyesztett kábeleket.

És borzasztó még ollóval
körmöket vágni,
együtt lenni a szobában
röpdöső madárral,
átkelni remegő hídon,
látni a csonkolás helyét,
orvosi könyveket lapozni,
pillanatragasztóval véletlen
összeragasztani az ujjunkat.

ÁLOM EGY HAJÓRÓL, MOTTÓKÉNT EGY KÁNTOR PÉTER-IDÉZETTEL

„egyre sötétebb éj ragyog rád”

Rögtönözni. Futó hab, tajték.
Sötét víz, melybe vashajó
orra vág. Forradások és hegek
a testén, örökös rázkódásban
átélt napkelték, naplementék.

Zúgás, hajókürt. Loccsanások
és visszhangok orkesztere.
S mintha a csonka és részeg
ütemek tartanak egybe ezt
a ki tudja honnan jött hajót.

Ha horgonyt vet, s megpihen a forró
zsivajban, még egy darabig
bugyborékol körülötte a víz,
még egy darabig reszket és
vibrál körülötte a levegő.

Fűszeres illatok, mámoros este.
Bogarak tánca a fények körül.
Lassan örvénylik az éj. S hogy
örvényeiben meg nem fulladunk!
Mikor a nap kél, az álom elmerül.

A bordák íveit tapintja a kéz,
csillagok vonzását érzi a szív.
Lakatlan szigetre vágyik, ahol
egyre megy, szerda van-e,
vasárnap vagy péntek.

Az ember ott sétál a parton,
hallja a tenger kék selyemsuhogását,
a dzsungel zöld bársonyeszeit.
És tudja, hogy legfőképp övé
a tűz, amit meggyújt minden este.

Karafiáth Orsolya

KÉT UTCAKŐ

Prágának két legtávolabbi pontját
elképelem, miként keresztelked.
Elloptam, nézd: Florencet és a Florát,
száz utcahosszat mentve át neked.

A szállásról nagyon hamar kirúgtak,
de lett egy hét alatt is törzshelyünk.
Kényelmes tér négy hölgynek, hét ficsúrnak:
minden túl gyorsan történt meg velünk.

Közös kép – én s a két vad szláv szakállas:
a Károly hídon ülve hódítok.
Üres tekercs, eztán se exponálhasd,
mi volt s mi nem, mi végül fényt kapott.

*

Azóta sem tudtam elhagyni Prágát,
pedig nem tartóztathatott soha;
pedig csukott szemmel egész Brnón át –
még azt hittem, hozzád jövök haza.

Útközben is akadt „burkolt ajánlat” –
sármos határőr súgta: *dobregyík*.
Fél éve ott, ne hidd el, hogyha várlak;
utcák, utak – semmink se változik.